

۲۰۱۳/۰۷/۲۹

میر عنایت الله آشفته

از "مجاهد" ملا محمد عمر آخذ تا زلمی خلیل زاد

ملت افغانستان دلچسپی و علاقه مندی ندارد که در اثر تفاهمات کشورهای ذی نفوذ جهان در نتیجه زد و بند های قوای ائتلاف در منطقه با همدستان و مجریان افغان شان در تبادلۀ امتیازات و اخذ پول های کلان، کدام شخصیتی را منحیث فرد اول مملکت (از ملا محمد عمر آخذ تا زلمی خلیل زاد یا شخص توافقی دیگر) در رأس دستگاه فاسد و گندیده کابل می گمارند.

افراد آگاه به سیاست و آشنا به نیروهای بازیگر افغان از نخستین روزهای به قدرت رسانیدن شان توسط قوای خارجی، امیدی به عملکرد خیرخواهانه، وطن دوستانه و افغانستان شمول، از اینها نداشتند. حال نیز مردم آگاه ما می دانند که مشکل افغانستان با تعویض رئیس جمهور از مجرای انتخابات غیر شفاف، لویه جرگه و ابستگان دولتی، اجماع ملی یکجانبه، تعویض نظام ریاستی به پارلمانی یا اعلان حکومت اضطراری حل شده نمی تواند. همان گونه که تمرکز قدرت به فساد و دیکتاتوری می انجامد، در شرایط نا مساعد افغانستان، در حال جنگ و اشغال، دیموکراسی پیچکاری شده تحمیلی نیز فساد و انارشسیسم را به اوجش رسانیده، شیرازه مملکت برهم خورده، سلامت کشور خدشه دار گردیده و دشمنان را جسورتر و گستاخ تر ساخته است.

۱ - آنچه پیش روی ملت دردمند، فرقه فرقه ساخته شده، نا امید و نا باور ما قرار دارد، نمایش به اصطلاح انتخابات است که در نبود تشکل ملی و دیموکراتیک و با شخصیت مستقل محبوب ملی، منحیث کاندیدای متعلق به ملت با توجه به تجربه دو بار انتخابات گذشته، اصلاً اعتمادی به این خیمه شب بازی ها، نزد اکثریت خاموش ملت بلا کشیده اعتباری باقی نمانده است.

۲ - اشتراک چند چهره امتحان شده ملیاردر و ملیونر جنگ، فساد گسترده متکی به نیروهای قوای ائتلاف نا باور به رأی مردم به نام انتخابات، بدون برنامه و زیر فشار خارجی ها به منظور گزارش و اغفال ذهنیت عامه کشورهای کمک دهنده به افغانستان، به طور غیر شفاف، غیر دیموکراتیک و غیر سراسری در سایه تفنگ، فضای نا امن انتحار و انفجار و نبود نمایندگان حقیقی ملت، جز تعویض در موقعیت چند مفسد، به مقامات دولتی، در آوردن صلح کوچکترین نقشی ایفا کرده نمی تواند.

۳ - تدویر لویه جرگه به بهانه تصویب پیمان امنیتی؟! که منجر به تداوم حاکمیت موجود و حکومت های محلی فساد پیشه، شبه ملوک الطوائفی که متمایل به خود مختاری زیر نام فیدرالیزم یا تقسیم چند زون و سیهم نمودن قوای چند گانه مسلح مخالف کشور، جز نسخه مضر برای تجزیه کشور چیزی بیش نیست.

۴ - اجماع ملی به مفهوم واقعی آن که می تواند منحیث یک انتخاب منطقی، عملی و ممکن راهگشا باشد، حلقات انحصارگر حریص و تمامیت خواه، یکجانبه با زد و بند های مافیایی و تنظیمی دولت غرق در فساد، در انحصار خود خواسته، از حضور و اشتراک نمایندگان مسؤول و با صلاحیت مخالفین مسلح و کلیه نیروهای ترقی خواه، عدالت پسند و شخصیت های مستقل و ملی آزادی خواه، هراس دارند.

هموطنان آگاه : عاملین اصلی شرایط بوجود آورده شده و نکات فوق، در قدمه اول همه افغان ها چه یک تابعیت در داخل یا دو تابعیت کشورهای همسایه یا کشورهای اسلامی یا کشورهای غیر مسلمان اروپا، امریکا و سایر کشورهای جهان، همین ما افغان ها بوده ایم که به دلایلی نا عاقبت اندیشانه، در برابر هم به دستور بیگانه سلاح برداشته و کشور را در پرتگاه نیستی سوق نموده، منافع ملی خویش را در برابر کفر و مسلمان نادیده گرفته و امروز از خواست ها و تأمین منافع استعماری شان شاکی هستیم. "چرا کاری کند عاقل که بار آرد پشیمانی" !

باری صدراعظم انگلستان تونی بلیر گفته بود: امروز ما برای اراضی نمی جنگیم، بلکه ما برای حفظ ارزش های خود می جنگیم. در واقع تعریف جدیدی از جنگ، که طرفدارانی در جهان دارد. آیا فرزندان افغانستان برای حفظ اراضی

و ارزش های خود درخاک خود حق دفاع را ندارند؟ این حق مسلم ملت افغانستان است که بدون هدایت و دستور همسایگان حریص و طماع، خود وارد مذاکرات مستقیم با جامعه جهانی شوند و برای آزادی و احقاق حقوق حقه خود، حق انتخاب و نحوه دوستی با کشورهای غربی، اسلامی، قدرت های جهانی، منطقه ای و همسایگان خود بر اساس منافع علیای کشور خود تعیین نمایند.

حالا زمان آن فرا رسیده که افراد وطن دوست و سالم از داخل دولت و شخصیت های وطن دوست در صف مخالفین مسلح دولت افغانستان با درک از حقایق و قربانی هایی که برای منافع دیگران متحمل گردیده ایم، به منظور حفظ منافع علیای کشور خود با همکاری مستقیم سازمان ملل متحد، کنفرانس کشور های اسلامی، نهاد های مدنی و کشور های دوست برای حفظ افغانستان متحد، یکپارچه، مستقل، آزاد، دوست و همکار در کنار جامعه جهانی از فرصت پیش آمده دفتر سیاسی قطر استفاده نهایت معقول سیاسی برای آزادی از اسارت جسمی، فکری و ذهنی اشغال گران (شامل همه کشور ها، چه غربی و چه اسلامی و همه نیروهای افغان، چه دولتی و چه ضد دولتی) برای ختم جنگ و اشغالگری اقدام جدی و جسورانه صورت گیرد.

جنگ مخالفان مسلح زیر نام طالب ها و متحدین شان از کجا تمویل می شود؟ پاکستان این همه مصارف گزاف جنگ را پرداخته می تواند؟ این همه اختلافات قاتلانۀ رقبای نشسته دور خوان گسترده نعمت امریکا و دوستان همراه غربی شان، در این قتل ها و بربادی ها هیچ سهمی ندارند و واقعاً مشکل صرف در وجود طالب ها به همین سادگی تبلیغات سرکاری خلاصه می شود؟ یا که " این قصه سر دراز دارد " !

جنگ وقتی قطع می شود که طرف متخاصم یا مقابل در جنگ به صلح بگراید و این کار در رابطه به طالبان وقتی صورت می گیرد که دولت آقای کرزی حد اقل از شرط گذاری های مثل دعوت کردن های میان خالی رژیم داکتر نجیب درس عبرت بگیرد و درعین اینکه طی دوازده سال گذشته در جنگ نیابتی به نام طالبان دست آوردی نداشته است و بایستی بداند که هیچیک از طرف های جنگ فرمایشی، قدرت محو کامل طرف دیگر را ندارد. یعنی با طالب ها باید به توافق رسید، با پاکستان به صفت یک همسایه از راه دیپلماتیک به توافق رسید و نا ممکن است سیاست چند پهلو و غیر ملی را بدون داشتن استقرار رأی چون سیاست های غلط کنونی به پیش برد.

امروز صف مخالفان دولت بی کفایت و نالایق آقای کرزی بسیار وسیع شده است و سر به میلیون ها تن میزند، احمقانه است اگر گفته شود همه مخالفان دولت، طالب است.

نه آرزو های مردم از دولت آقای کرزی برآورده می گردد و نه از طالب ها حتی به دقت کلام هر دو مخالف ملت و منافع ملی میباشند.

چون ملت امکان تعیین سرنوشت خویش را در این مدت کوتاه تا انتخابات ریاست جمهوری ندارد، پس از جامعه جهانی توقع می رود که حق زندگانی را برای ملت افغانستان به رسمیت بشناسد و زمینه حاکمیت وابستگان شانرا این بار مثل کنفرانس اول بن در دو صف مقابل هم نه بلکه پهلوی هم طی یکی از این نمایشات سیاسی مورد نظر شان ممکن گردانند تا از این طریق توانسته باشند از رسوایی بیشتر خویش جلوگیری نمایند و بهتر است به این نتیجه نیز برسند که دوستی ملت سلحشوری چون افغانستان برای شان مزیت هایی در قبال می داشته باشد.

برما افغان هاست که به حل ریشه یی منازعات بین الا افغانی خویش که از همه اولتر تأمین عدالت اجتماعی به مثابه حلقه گمشده اتصال ملت ما، رضای خداوند متعال و ارج گذاری به خون شهدای راه آزادی کشور، از روی احساس و عقل باهم برای یک زندگی آبرومندانه کنار بیاییم. حمایت و همکاری کشورهای ذی نفوذ و دارای اقتصاد قوی در بازار پُر رونق منطقه و چهار راه ستراتیژیک افغانستان که معادن و منابع سرشار در دامان خود دارد بیک کشور مهم و میزبان سرمایه داران جهان مبدل ساخته و از ماحصل آن برای شگوفائی کشور خویش عاقلانه و مسؤولانه استفاده بریم. به امید چنین روز

پایان

د پانو شمیره: له ۲ تر ۲

افغان جرمن آنالین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلپیکني د لیکنيزي بني پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکي په خير و لولي